

Journal of Education Graduate Studies Research, KKU.

<https://www.tci-thaijo.org/index.php/EDGKKUJ>

การพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

The Development Thai Flute Curriculum by Direct Instruction Model for Grade 10 Students

ชลธิชา ดีเลิศ^{1*} และ ศิริพงษ์ เพียศิริ²Chonthicha Deeloet^{1*} and Siribhong Bhasiri²¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Khon Kaen University

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Assistant Professor, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ได้แก่ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามรูปแบบของวิชัย วงษ์ใหญ่ 2) เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยและพัฒนา มีขั้นตอนวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 พัฒนาหลักสูตรตามรูปแบบของวิชัย วงษ์ใหญ่ ขั้นที่ 2 ศึกษาผลของการใช้หลักสูตรโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) เอกสารประกอบหลักสูตร เป็นแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง โดยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการประเมินเอกสารหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2) ผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 23 คน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ย 43.52 คิดเป็นร้อยละ 87.04 ของนักเรียน และ นักเรียนผ่านเกณฑ์ทุกคนคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง พบว่ามีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร, ขลุ่ยเพียงออ, รูปแบบการสอนทางตรง

* Corresponding author Tel.: 0879054702

E-mail address: nuizy_1989@hotmail.com

Abstract

The study was aimed at: 1) developing Thai flute curriculum for grade 10 students 2) examining the result of using Thai flute curriculum for grade 10 students which required students to have average score not less than 70% and more than 70% of all students were required to pass the assigned criteria and 3) exploring grade 10 students' satisfaction towards the learning of Thai flute curriculum for grade 10 students. The sample are grade 10 class 4/1 consisted of 23 students in Kham Khan Wittayakhom School Kham Khan sub district, Mancha khiri district Khon Kaen. Studies in the second semester of academic year 2016. Whom were selected by using Purposive Sampling which choose the students who have gain low level in leaning achievement. This research is Research & Development have 2 steps which consisted of first, The Process of Curriculum Development from Wichai Wongyai. And the second is the result of using the curriculum through the direct instruction model The instruments used in this research included 1) 8 lessons plan from the curriculum 2) The four-choice achievement test consisting of 30 questions and performance evaluation form and 3) Student satisfaction survey to using Thai flute curriculum by direct instruction model for grade 10 students. The statistical analysis is the Percentage and mean and standard deviation and conclusion to a descriptive essay.

The results showed that

- 1) The result of the evaluation of the thai flute curriculum using direct teaching program for the grade 10 students the 5 experts was suitable.
- 2) The result of using Thai flute curriculum for grade 10 students. The study of the result from using Thai flute curriculum for grade 10 students. Students got an average point at 43.52 or equal to 87.04% and all student pass the assigned criteria.
- 3) The overall satisfaction of the grade 10 students to the thai flute curriculum using direct teaching program was very high.

Keywords: Curriculum development, Thai flute, Direct Instruction Model

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มีเป้าหมายหลัก คือ ต้องการพัฒนาค้นให้มีศักยภาพ โดยให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้ลงมือในการปฏิบัติจริง คิดวิเคราะห์เป็น แก้ปัญหารวมกันได้ ซึ่งมีครูเป็นผู้ชี้แนะ และจัดทำสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน อันจะเป็นประโยชน์สูงสุดกับตัวผู้เรียนทั้งใน ด้านกระบวนการต่างๆ ให้ผู้เรียนหาความรู้ได้ตามความถนัด ตามความสามารถ ตามความต้องการของผู้เรียน และให้เรียนรู้ตามสภาพจริง ซึ่งจะส่งผลให้ได้ผู้เรียนที่มี คุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข ในการนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้มีการกำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาผู้เรียน ในด้านการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีจินตนาการทางด้านศิลปะ สามารถชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า เพื่อส่งผลต่อการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมศิลปะยังถือเป็นการช่วยพัฒนาผู้เรียนด้านต่าง ๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์ และสติปัญญา ตลอดจนสามารถนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ สนับสนุน ให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่น

ในตนเอง ถือเป็นขั้นแรกในการศึกษาต่อหรือการนำไปประกอบอาชีพได้ อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนควรมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะ และมีวิธีการในงานศิลปะ เห็นคุณค่าของศิลปะ และประการสำคัญคือควรให้โอกาสผู้เรียนได้แสดงออกอย่างอิสระในงานศิลปะแขนงต่าง ๆ กระทรวงศึกษาธิการ, (2551)

นอกจากนี้แล้ว ยังมีนโยบายเด็กไทยเล่นดนตรีไทยเป็น 1 ชนิด ซึ่งในวันที่ 29 สิงหาคม 2559 ที่ผ่านมา พล.อ.ธนะศักดิ์ ปฏิมาประกร รองนายกรัฐมนตรี เปิดเผยภายหลังการประชุมว่าให้กระทรวงวัฒนธรรม เริ่มดำเนินในเรื่องของนโยบายในการส่งเสริมให้เด็กไทยทุกคน สามารถเล่นดนตรีไทยเป็น 1 ชนิด ภายใน 5 ปี โดยกระทรวงวัฒนธรรมเตรียมหารือกระทรวงศึกษาธิการในเร็ว ๆ นี้เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับ เนื่องจาก กระทรวงวัฒนธรรมตั้งเป้าว่าจะเริ่มออกตัวนโยบายนี้ในปีการศึกษา 2560 พล.อ.ธนะศักดิ์ กล่าวอีกว่า ก่อนหน้านี้ กระทรวงวัฒนธรรมได้ร่วมกับสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สำรวจความเห็นประชาชน ผู้ปกครอง และสถานศึกษา จำนวน 1,310 ระหว่างวันที่ 5-14 ส.ค. 59 ที่ผ่านมา พบว่าร้อยละ 92.67 เห็นด้วยที่จะสนับสนุนให้เยาวชนไทยสามารถเล่นดนตรีไทยได้อย่างน้อยคนละ 1 อย่างมีเพียงร้อยละ 1.60 ที่ไม่เห็นด้วย เนื่องจากส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นการรักษามรดกวัฒนธรรมนิยมประเพณีไทยให้คงอยู่ และเป็นการฝึกสมาธิ อีกทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์" (สุพินดา ณ มหาไชย, 2559)

ปัจจุบันมนุษย์มีการแข่งขันกันในระดับสูงเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ผู้คนต่างแก่งแย่งกันเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการมา ทำให้จิตใจมีแต่ความแข็งกระด้าง ขาดความอ่อนโยน ความนุ่มนวลต่อกัน สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถมีใครมาช่วยเยียวยาประสานใจมนุษย์ให้มีจิตใจที่ดีงามต่อกันได้นอกจากภาษาทางดนตรี ซึ่งเปรียบเสมือนไอศภูขนาดหนึ่งที่สามารถประสานจิตใจมนุษย์ทั้งโลกให้มีความงดงามเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ดนตรีไทยก็เช่นเดียวกันถือเป็นสื่อเสียงทางดนตรีที่สามารถประสานใจคนไทยให้แสดงออกมามีความอ่อนโยน นุ่มนวล มีสุนทรียภาพ มีความรุ่งเรืองในวัฒนธรรมมาอย่างยาวนาน ดังกระแสพระราชดำริของ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงมีสายพระเนตรที่ยาวไกล มองเห็นถึงสิ่งที่จะช่วยให้จิตใจของคนเรามีความอ่อนโยน นุ่มนวล มีสุนทรียภาพ โดยอาศัยบทเพลงและเสียงดนตรีที่ว่า “ชนใดไม่มีดนตรีกาล ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก”

ในการจัดการเรียน การสอนรายวิชาดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำแคนวิทยาคม นั้น ได้จัดเป็นรายวิชาเดียวกันกับสาระทัศนศิลป์ และสาระนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐาน ซึ่งมีชั่วโมงเรียนเพียง 1 คาบ/สัปดาห์ และในการสอนวิชาปฏิบัติ ผู้วิจัยได้สอนในเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ และพบปัญหาว่า ผลการเรียนรู้ทางด้านการเป่าขลุ่ยเพียงออของผู้เรียนส่วนใหญ่ สามารถเป่าขลุ่ยได้เพียงขั้นพื้นฐานเท่านั้น นักเรียนไม่สามารถบรรเลงเป็นเพลง หรือบรรเลงรวมกันเป็นวงได้ ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจาก ตัวผู้เรียนไม่มีพื้นฐานทางด้านการเป่าขลุ่ยเพียงอามาก่อน และผู้เรียนเคยชินกับวิธีการสอนของครูในรูปแบบเดิมๆ ทำให้ไม่น่าสนใจ อีกทั้งได้เรียนรู้เฉพาะในเรื่องของทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ ขาดทักษะในการปฏิบัติ ประกอบกับเวลาที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติในชั่วโมงเรียนไม่เพียงพอ อีกทั้งผู้เรียนขาดความสนใจใน และไม่ใส่ใจในการฝึกซ้อม ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถเป่าขลุ่ยเพียงออบรรเลงเป็นเพลงได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงประโยชน์ด้านการศึกษาที่ผู้เรียนควรจะได้รับจากพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้ลักษณะรูปแบบการสอนทางตรง เพื่อมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหา รวมทั้งได้ฝึกการปฏิบัติทักษะต่างๆ จนสามารถทำได้ดีและเกิดผลสำเร็จในเวลาอันจำกัด อีกทั้งยังเป็นการให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออได้อย่างถูกต้อง จนนำไปสู่ความชำนาญในการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

รูปแบบการสอนทางตรง (Direct Instruction Model) ถือเป็นการสอนที่มุ่งการให้ความรู้อย่างลึกซึ้ง ให้ผู้เรียนมีบทบาทในกิจกรรมการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและตั้งใจในการเรียนรู้ ช่วยให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนรู้กับตัวผู้เรียน การสอนทางตรงถือเป็นวิธีการสอนที่เน้นเรื่องของกระบวนการมากกว่าเนื้อหาสาระ เป็นการสอนที่เป็นระบบระเบียบ และฝึกปฏิบัติ (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2545) การสอนทางตรง มีหลักการสอน คือ เป็นการจัดการเรียนการสอนออกเป็นกลุ่มเล็ก (Small-Group) ครูเป็นผู้ดำเนินการสอน (Teacher-Directed) โดยใช้วิธีแยกย่อยทักษะการเรียนรู้ออกเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ ส่วนมากจะใช้วิธี Model-Lead-Test (MLT) คือ การนำเสนอ สาธิตให้ดูก่อน (Model) แล้วช่วยให้ผู้เรียนทำตาม

(Lead) จากนั้นจึงทดสอบว่าทำได้จริง (Test) โดยครูเป็นผู้อธิบายขั้นตอนอย่างละเอียด (Explicit) ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ตลอดเวลาการสอน (Interactive) นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นการประเมิน (Evaluation) และติดตาม ประเมินผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมผู้เรียน และผลการเรียนอย่างต่อเนื่อง (Progress Monitoring) ธนกร มัทธนะกุลชัย (2556)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาในเรื่องของการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง โดยเชื่อตามหลักการที่ว่า การวิจัยเป็นกระบวนการ และขั้นตอนของการค้นคว้าหาความรู้เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การปฏิรูปการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ และเนื่องจากการวิจัยเป็นกระบวนการเชิงระบบ ที่ใช้การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งโดยทั่วไปจะเริ่มที่การศึกษาวิเคราะห์ปัญหา จนถึงขั้นสรุปและรายงานผล วชิรินทร์ ศรีรักษา (2550) ดังนั้นการนำรูปแบบการสอนทางตรงมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จึงเป็นที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนอย่างมีระบบ จนเกิดการพัฒนาด้านทักษะในการเป่าขลุ่ยเพียงออ และถือเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนให้มีทักษะที่สำคัญแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงจะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์หลายด้าน จนนำไปสู่ความชำนาญ ความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงอออย่างมีประสิทธิภาพ มีลักษณะการทำงานแบบเป็นทีม มีความเข้าใจตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีความสุข ความพึงพอใจ เพลิดเพลิน ตระหนักและเห็นคุณค่าศิลปวัฒนธรรมไทย ตลอดจนผู้วิจัยสามารถนำผลการพัฒนาไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนในกลุ่มสาระและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามรูปแบบของวิจัย วงษ์ใหญ่
2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ขั้นตอนวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรตามรูปแบบของวิจัย วงษ์ใหญ่

ขั้นที่ 2 ผลของการใช้หลักสูตรโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง การวิจัยนี้ได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีการวิจัยการทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Design) แบบกลุ่มเดียววัดผลครั้งเดียว (One Shot Case Study)

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนคำแคนวิทยาคม ตำบลคำแคน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 23 คน ที่ได้เลือกมาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างอ่อน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- 1) หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบของวิจัย วงษ์ใหญ่
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการใช้หลักสูตร

- 1) แบบประเมินการสร้างหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยผู้เชี่ยวชาญ เป็นแบบประมาณค่า (Rating scale)
- 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี เรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยใช้ทดสอบหลังกระบวนการเรียนการสอนเพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตร
- 3) แบบประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) วัดทักษะการปฏิบัติด้านการเป่าขลุ่ยเพียงออ เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตร
- 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ครั้งนี้ ดำเนินการในช่วงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ดำเนินการดังนี้

- 3.1 การตอบแบบสอบถามการสร้างหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยผู้เชี่ยวชาญ
- 3.2 แจกหลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมาย ให้กลุ่มเป้าหมายทราบก่อนดำเนินกิจกรรม
- 3.3 จัดการเรียนการสอนพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ ครบกำหนดเป็นจำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมเวลาทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง
- 3.4 นักเรียนรับการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออเมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนการสอน
- 3.5 นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ
- 3.6 นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ และแบบประเมินความพึงพอใจ มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยวิเคราะห์หาค่าสถิติ ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ผลการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ จากแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยเรียงจาก มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามแนวคิดของ Likert (อ้างถึงใน วินัยพร ทองสุข 2546) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน จากนั้นจึงนำมาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง ประกอบความเรียง

4.2 วิเคราะห์ผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจ จากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสรุปโดยใช้บรรยาย

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลการพัฒนาหลักสูตร

1) การพัฒนาหลักสูตรตามรูปแบบของวิชัย วงษ์ใหญ่หลักสูตรชื่อว่า “หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” มีองค์ประกอบ 6 ประการ คือ (1) หลักการและเหตุผล (2) จุดมุ่งหมาย (3) เนื้อหาสาระ (4) แนวทางการจัดการเรียนรู้ (5) สื่อการเรียนรู้ (6) แนวทางการวัดผลประเมินผล หลักสูตรนี้ใช้เวลา 16 ชั่วโมง มีหน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วยคือ หน่วยที่ 1 เล่าขานตำนานขลุ่ยเพียงออ จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 เพียงพอวิธีการเป่า จำนวน 6 ชั่วโมง หน่วยที่ 3 ร้อยเรียงเสียงเสนาะ จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยที่ 4 บรรเลงไพเราะประกอบบรวมวง จำนวน 6 ชั่วโมง

2) การประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร

ตารางที่ 1 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ที่	รายการพิจารณา	$\bar{X}$	S.D.	ผลการวิเคราะห์
1	ด้านหลักสูตร	4.46	0.96	มาก
2	จุดมุ่งหมาย	4.26	0.76	มาก
3	เนื้อหาสาระ	4.24	0.72	มาก
4	แนวการจัดการเรียนรู้	4.28	0.75	มาก
5	สื่อการเรียนรู้	4.16	0.80	มาก
6	แนวทางการวัดผล ประเมินผล	4.28	0.75	มาก
รวม		4.27	0.69	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงผลการประเมินเอกสารหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.96)

1.2 ผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง

การศึกษาผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในขั้นตอนนี้ ได้ดำเนินการระเบียบวิธีการวิจัยก่อนการทดลอง (Pre-Experimental Design) แบบกลุ่มเดียววัดผลครั้งเดียว (One Shot Case Study) เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด ได้ผลดังต่อไปนี้

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	
				จำนวน (คน)	ร้อยละ
23	50	43.52	87.04	23	100

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 43.52 คิดเป็นร้อยละ 87.04 ของนักเรียนทั้งหมด มีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100

1.3 ผลการประเมินความพึงพอใจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จากการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำแคนวิทยาคม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนคำแคนวิทยาคม

ความพึงพอใจ	คะแนนรวม	n = 23		ระดับความพึงพอใจ
		$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	375	4.28	0.52	มาก
2. ด้านครูผู้สอน	386	4.35	0.41	มาก
3. ด้านการเรียนการสอน	388	4.42	0.43	มาก
4. ด้านเครื่องดนตรี	395	4.47	0.46	มาก
5. ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	388	4.39	0.47	มาก
รวมทั้งสิ้น	1,932	4.38	0.37	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนคำแคนวิทยาคม นักเรียนจำนวน 23 คน นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนจากหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมาก ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.37) กล่าวได้ว่าผู้เรียนเรียนหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นหลักสูตร และวิธีการสอนที่มีคุณภาพอยู่ในระดับค่อนข้างสูง เนื่องจากความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

2. อภิปรายผลการวิจัย

ผลการพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ดังนี้

2.1 จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ลักษณะเด่นของ หลักสูตรนี้คือ มีการจัดการเรียนการสอนที่เป็นขั้นตอน โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง (Direct Instruction Model) ซึ่งเป็นการสอนที่มุ่งการให้ความรู้อย่างลึกซึ้ง ให้ผู้เรียนมีบทบาทในกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและตั้งใจในการเรียนรู้ ช่วยให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนรู้กับตัวผู้เรียน และเป็นวิธีการสอนที่เน้นเรื่องของกระบวนการมากกว่าเนื้อหาสาระ เป็นการสอนที่เป็นระบบระเบียบและฝึกปฏิบัติได้จริง และหลักสูตรนี้สร้างขึ้นตามขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของวิชัย วงษ์ใหญ่ 6 ขั้นตอน คือ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมาย 3) เนื้อหาสาระ 4) ประสบการณ์เรียน 5) สื่อการเรียนรู้ และ 6) การประเมินผล ซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาหลักสูตรได้อย่างชัดเจน และสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาเอกสารหลักสูตรในทุก ระดับ ทำให้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับองค์ประกอบของ หลักสูตรและมีความเหมาะสมของหลักสูตรในระดับมาก ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักถึงการอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมไทย ซึ่งสอดคล้องกับดารณี พงษ์สบาย (2551) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสิ่งแวดล้อมศึกษา เรื่องกุดนาแซง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรบูรณาการสิ่งแวดล้อมศึกษาเรื่องกุดนาแซง มีความ สอดคล้องของแต่ละองค์ประกอบของหลักสูตรกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และองค์ประกอบทั้ง 6 ด้านคือ หลักการเหตุผล จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และแนวทางการวัดประเมินผล มีความเหมาะสมมากที่สุด หลักสูตรนี้มีจำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้

2.2 จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียน ที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด พบว่า ผลการใช้หลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอน ทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 43.52 คิดเป็นร้อยละ 87.04 ของนักเรียนทั้งหมด นักเรียนผ่านเกณฑ์ทุกคน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงเป็นการจัด กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้กระทำพฤติกรรมที่ซับซ้อน โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำทางไปสู่การเรียนรู้ตามลำดับขั้น จุดประสงค์ของการ เรียนการสอนจะต้องแจ่มชัดในกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องกระทำ เวลาต้องเพียงพอและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง การทำกิจกรรมของ ผู้เรียนต้องมีการกำกับดูแลอยู่ตลอดเวลา ต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนทันที ผู้สอนจะต้องคัดเลือกและควบคุมสื่อการ เรียนการสอนให้กับผู้เรียนตามวัตถุประสงค์อย่างเหมาะสมกับอัตราการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน ปฏิสัมพันธ์ต้องมีในลักษณะที่ ไม่ใช่การควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับศศิมา นนทโส (2554) ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการ สอนแบบทางตรง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดริเริ่ม และความคิดเห็นของนักเรียน หน่วยการเรียนรู้เรื่อง การสร้าง ชิ้นงานจากโปรแกรมไมโครซอฟต์พับลิชเซอร์ 2003 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 18.82 คิดเป็นร้อยละ 75.27 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 34 คน ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับมาตรฐาน ศรีเงินดี (2555) ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดการเรียนรู้สาระทัศนศิลป์ เรื่องการวาดภาพทิวทัศน์ด้วยสีน้ำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบทางตรง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ตามวัตถุประสงค์ คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 80.20 ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา 2) ทักษะการวาดภาพทิวทัศน์ด้วยสีน้ำ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 มี นักเรียนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวม คิดเป็นร้อยละ 84.40 ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามวัตถุประสงค์ของ การศึกษาอิสระ และยังสอดคล้องกับธนกร มหัทธนะกุลชัย (2556) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การปฏิบัติวิชาดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 23.73 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.06 โดยมีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 82.93 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนทักษะการปฏิบัติทางดนตรีเฉลี่ย 24.95 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.66 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 85.37 ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.3 จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.38 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นระบบ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การเรียนรู้จะผสมผสานกันระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติให้เป็นเรื่องเดียวกัน ส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และให้นักเรียนมีการพึ่งพาและเกื้อกูลกัน มีการปรึกษาหารือกันทั้งระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และ ครูกับนักเรียน อีกทั้งยังทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกิดผลดีกับผู้เรียนหลายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐาน ศรีเงินดี (2555) ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดการเรียนรู้สาระทัศนศิลป์ เรื่องการวาดภาพทิวทัศน์ด้วยสีน้ำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ โดยรูปแบบการสอนทางตรง ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง โดยรวมด้านเนื้อหา ด้านครูผู้สอน ด้านบรรยากาศในการเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับพึงพอใจมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวม 4.79

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การพัฒนาหลักสูตรการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้สำเร็จได้ จะต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร และการสร้างหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ตลอดจนมีการวิเคราะห์ความเหมาะสมของหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 ควรปฐมนิเทศนักเรียนให้เข้าใจรูปแบบการสอนและบทบาทของตนเองอย่างชัดเจน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ประสบผลสำเร็จมากที่สุด

2.2 ในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละกิจกรรมควรแจ้งเวลาให้นักเรียนทราบ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

2.3 ควรมีการจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากบางกิจกรรมเป็นการจัดการเรียนรู้ที่จัดให้เรียนเป็นกลุ่ม ดังนั้นห้องเรียนจึงควรกว้างขวาง เพื่อให้สามารถเคลื่อนย้าย จัดกลุ่มได้สะดวกและรวดเร็ว

2.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบเดิมตลอดอาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ดังนั้นครูผู้สอนควรสลับรูปแบบการสอนที่หลากหลายรูปแบบ จะทำให้นักเรียนมีความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรโดยใช้ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของนักวิชาการท่านอื่น เพื่อทราบผลการพัฒนาหลักสูตร

3.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรโดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง ที่ส่งเสริมทักษะการปฏิบัติดนตรีทางด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะการบรรเลงเครื่องดีด ทักษะการบรรเลงเครื่องสี ทักษะการบรรเลงเครื่องตี เป็นต้น

3.3 ควรมีการศึกษาการใช้รูปแบบการสอนทางตรงทั้ง 8 กลุ่มสาระ เพื่อทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: คุรุสภา ลาดพร้าว.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ดารณี พงษ์สบาย. (2551). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการสิ่งแวดล้อมศึกษาเรื่องกุดนาแขง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธนกร มัทธนะกุลชัย. (2556). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติวิชาดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประณยา เกษตรทัต และวัชรินทร์ ศรีรักษา. (2559). การสังเคราะห์งานวิจัยการจัดการเรียนการสอนศิลปศึกษาที่เน้นพัฒนาทักษะกระบวนการคิดของนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระหว่างพุทธศักราช 2551-2555. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 11(1), 22-29.
- มาตรฐาน ศรีเงินดี. (2555). ผลการจัดการเรียนรู้สาระ ทักษะศิลป์เรื่องการวาดภาพทัศนด้วยสีน้ำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ รูปแบบการสอนทางตรง. รายงานการศึกษา อิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วัชรินทร์ ศรีรักษา. (2550). เอกสารประกอบคำสอน วิชา 224881 สัมมนาการวิจัยการเรียนการสอนศิลปะ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (อัดสำเนา)
- วินัยพร ทองสุข. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนกับการปฏิบัติการนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2535). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2545). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ศศิมา นนทโส. (2554). ผลการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงที่มี ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดริเริ่ม และความคิดเห็นของนักเรียนหน่วย การเรียนรู้เรื่อง การขึ้นงานจากโปรแกรมไมโครซอฟต์พับลิชเชอร์ 2003 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง). วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุพินดา ณ มหาไชย. (2559). เตรียมติเดย์นโยบายเด็กไทยเล่นดนตรีไทยเป็น 1 ชนิด เริ่มปีการศึกษา 2560. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://nationtv.tv/main/content/social>. 29 สิงหาคม 2559.